



Arrest

**nr. 54 966 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 17 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. ROMBOUTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Senegalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 23 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 29 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ontvanke-lijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.10.2009 werd ingediend door :

D., B.(...)

nationaliteit: Senegal

geboren te Dakar op 13.12.1974

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene inderdaad sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene beweert dat hij bij de vzw ASHUT inlichtingen heeft gewonnen om een wettig verblijf te bekomen. Echter, uit de brief van de voorzitter van de vzw ASHUT, bijgevoegd bij de aanvraag, blijkt dat betrokkene enkel een officieel adres wou bekomen. Deze brief toont niet aan dat betrokkene geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene spreekt Frans, is lid van de vzw ASHUT en de asbl MOYO, is werkwilleg, legt een werkbelofte voor van de VDAB en voegt diverse getuigenverklaringen toe), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Verder haalt betrokkene ook aan dat hij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen doch hij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij meent dat deze bepalingen en beginselen geschonden zijn daar in casu niet het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen ingewonnen werd, alhoewel er niet werd gesteld wordt dat haar dossier onvolledig is of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Art. 32 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er wordt een Commissie voor Advies voor Vreemdelingen opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien.

De Minister kan eveneens het advies van de Commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling”.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar is en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid ervan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 229 541)

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 29541).

Alhoewel de instructies van 19 juli 2009 op 11 december 2009 vernietigd zijn door de Raad van State, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in voormelde instructie te blijven toepassen. Op 21 september 2009 heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de instructies verduidelijkt in een vademecum waarbij onder punt D. Duurzame lokale verankering -ononderbroken verblijf van 5 jaar (punt 2.8.A. van de instructie) — b) Specifieke procedure voor de lokale verankering het volgende gesteld wordt:

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals bepaald in de punten 2.8.A. of 2.8. B.), of het dossier volledig is en of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is.

Indien het dossier in aanmerking komt en gegrond is, wordt de persoon geregulariseerd.

Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet.

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid die algemene criteria bekendmaakt op basis waarvan de aanvragen gebaseerd op art. 9bis van de Vreemdelingenwet zullen behandeld worden, dient op grond van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel bij de beoordeling van deze criteria de procedureregels te volgen die hijzelf toegezegd heeft te zullen volgen.

In casu wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat het dossier van verzoeker onvolledig is noch wordt er in de bestreden beslissing geoordeeld dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is.

In de eerste plaats blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde van ononderbroken verblijf van vijfjaar, op zijn minst wordt nergens in de beslissing gesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan deze voorwaarde.

In de tweede plaats blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker een lokale verankering kan aantonen, op zijn minst wordt nergens in de beslissing vermeldt dat er van lokale verankering geen sprake zou zijn:

Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene spreekt Frans, is lid van de vzw ASHUT en de asbl MOYO, is werkwilleg, legt een werkbelofte voor van de VDAB en voegt diverse getuigenverklaringen toe).

In de derde plaats stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker bij de aanvraag een document had gevoegd om aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen had ondernomen om in België' een wettig verblijf te bekomen.

In de verklarende bijlage gevoegd bij de aanvraag stelt verzoeker het volgende:

2. Geloofwaardige poging om vóór 18 maart 2008 in België een wettig verblijf te bekomen:

Attest dd. 02/10/2009 van VZW ASHUT (humanitaire organisatie opgericht in 1988, KBO 0435.399.148) waaruit blijkt dat mijn cliënt bij deze vereniging inlichtingen heeft ingewonnen om een legaal verblijf te bekomen. Deze vereniging heeft voor mijn cliënt inlichtingen gaan inwinnen bij de gemeente, doch vermits er totaal geen enkele mogelijkheid was om een legaal verblijf te bekomen, werd er aan mijn cliënt meegedeeld dat de kans onbestaande was (stuk 3).

De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende vast:

Betrokkene beweert dat hij bij de vzw ASHUT inlichtingen heeft ingewonnen om een wettig verblijf te bekomen. Echter, uit de brief van de voorzitter van de vzw ASHUT, bijgevoegd bij de aanvraag, blijkt dat betrokkene enkel een officieel adres wou bekomen. Deze brief toont niet aan dat betrokkene geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

De bestreden beslissing stelt nergens dat het dossier onvolledig en kennelijk ongegrond is.

De beoordeling van wat onder het criterium geloofwaardige pogingen dient verstaan te worden en de beoordeling van de inhoud van het document dat als bewijs wordt voorgelegd om aan te tonen dat deze voorwaarde is vervuld, betreft de grond van de zaak.

Zolang niet vastgesteld wordt dat het dossier onvolledig en kennelijk ongegrond is, dient de beoordeling van de grond van de zaak, ingevolge de door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gepubliceerde verduidelijkingen in het vademecum van 21 september 2010, vooraf voor advies voorgelegd te worden aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Het vademecum voorziet immers nergens dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het dossier kan voorleggen doch dat indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen.

Ingevolge het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel dient de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de procedure te volgen dewelke hijzelf toegezegd heeft in een vademecum, zijnde een verduidelijking van de instructie van 29 juli 2009, die weliswaar vernietigd werd door de Raad van State doch waarvan algemeen bekend is, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, dat de Staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria zoals beschreven in voormelde instructie, te blijven toepassen.

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het dossier in casu niet heeft voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, schendt hij art. 32 van de Vreemdelingenwet, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De Instructies van 19 juli 2009 zijn vernietigd door de Raad van State, en toch worden ze toegepast door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

In de beslissing wordt niet gezegd dat het dossier van verzoeker onvolledig zou zijn of kennelijk ongegrond. Verzoeker verblijft hier vijf jaar, dat wordt niet ontkend in de beslissing. Hij kan ook lokale verankering aantonen. Verzoeker zegt dat hij wel een geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Hij verwijst naar de informatie die hij heeft ingewonnen bij de vzw ASHUT waar hij inlichtingen heeft ingewonnen om een officieel adres te bekomen. Zolang niet is vastgesteld dat de aanvraag onvolledig of kennelijk ongegrond is, moet het advies worden ingewonnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen voor een niet bindend advies. Het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel is miskend omdat hij geen advies heeft ingewonnen hoewel de Instructie dit wel in het vooruitzicht stelt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 29 juli 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Verwerende partij beklemtoont dat er in casu geen enkele twijfel bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vanwege verzoeker ongegrond is.

Verzoeker beriep zich immers op de Instructie van 19 juli 2010, en meer bepaald artikel 2.8 A. Hij verblijft inderdaad reeds 5 jaar in het land, maar heeft geen periode van wettig verblijf gekend voor 18 maart 2008. Hij heeft daartoe ook geen geloofwaardige poging ondernomen. Bij de vzw ASHUT heeft verzoeker enkel inlichtingen ingewonnen om een officieel adres te bekomen in het land. Informatie over het bekomen van een officieel adres kan onmogelijk worden gelijkgeschakeld met het inwinnen van inlichtingen betreffende het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf of enige andere procedure om het verblijf te regulariseren. Verzoeker kan moeilijk het tegendeel volhouden. Verwerende partij merkt op dat verzoeker nu ook een officieel adres, cf. supra, maar dat dit ook niet gelijk staat met het hebben van verblijfsrechten in het land.

Zijn integratie-inspanningen werden niet voldoende geacht, omdat hij niet heeft voldaan aan de door hem ingeroepen voorwaarden van de Instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker beriep zich ook op een prangende humanitaire situatie, maar hij legde hiervan zelfs geen begin van bewijs voor.

Verwerende partij concludeert dat er in casu geen enkele twijfel wordt gelaten omtrent de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker. De aanvraag werd terecht ongegrond verklaard.

Verzoeker maakt de stelling dan ook niet aannemelijk dat het advies vanwege de Commissie van Advies voor Vreemdelingen moest worden ingewonnen.

Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft met het inroepen van het eerste middel. Het is immers niet duidelijk met welke informatie de beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden, en dewelke verzoeker ter advies had willen voorleggen aan de genoemde adviescommissie.

Het eerste middel is niet gegrond.”

2.1.3. De verzoekende partij heeft op 12 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Hierin beroept de verzoekende partij zich uitdrukkelijk op criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf bewerkstelligd heeft of hiertoe een geloofwaardige poging ondernomen heeft. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat uit de brief van de vzw ASHUT niet blijkt dat de verzoekende partij een geloofwaardige poging ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren en een wettig verblijf te bewerkstelligen. Deze brief toont enkel aan dat de verzoekende partij een officieel adres wou. In stelt de verwerende partij op basis van de bijgebrachte documenten vast dat de verzoekende partij niet voldoet aan de criteria van de instructies van 19 juli 2009.

Waar de verzoekende partij stelt *“In de tweede plaats blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker een lokale verankering kan aantonen, op zijn minst wordt nergens in de beslissing vermeldt dat er van lokale verankering geen sprake zou zijn”,* wijst de Raad erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat een duurzame lokale verankering op zich voldoende is voor *“de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”* In casu kan de verzoekende partij niet stellen dat zij een langdurig ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar in België heeft, daar ze geen geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf te bewerkstelligen, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. De duurzame lokale verankering wordt ook voor een tweede groep vreemdelingen in aanmerking genomen, met name *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* De verwerende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing aangegeven dat de duurzame lokale verankering voor deze tweede groep van personen – met name personen die zich nog niet langdurig in België bevinden – op zich onvoldoende is om gemachtigd te worden tot verblijf. De verwerende partij heeft hier een bijkomende voorwaarde aan toegevoegd, met name het in het bezit zijn van een arbeidscontract hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele element aangehaald heeft om aan te tonen dat ze aan dit criterium voldoet.

Daar de aanvraag in casu door de verwerende partij als kennelijk ongegrond beschouwd wordt, zoals uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt, diende de verwerende partij niet het advies van de Commissie voor Vreemdelingen te vragen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op

toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021). Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit niet gedaan zou hebben. Dit onderdeel van het middel is niet het grond.

Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 32 van de Vreemdelingenwet aan-nemelijk.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiverings-plicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een korte theoretische beschrijving van deze drie beginselen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet redelijkerwijze een onderscheid kan maken tussen een poging tot het verkrijgen van een officieel adres en een poging om een wettig verblijf te bewerkstelligen. Beide begrippen zijn bijna identiek. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De materiële motiveringsplicht veronderstelt dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat zij die correct heeft beoordeeld en of dat zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing zorgvuldig is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voortspruit uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In de instructie van 29 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

Echter, uit de brief van de voorzitter van de vzw ASHUT, bijgevoegd bij de aanvraag, blijkt dat betrokkene enkel een officieel adres wou bekomen.

De bestreden beslissing kan niet redelijkerwijze een onderscheid maken tussen een poging tot het bekomen van een officieel adres of een poging om een wettig verblijf te bekomen.

Beide begrippen 'officieel adres' en 'wettig verblijf' zijn quasi identieke begrippen voor elk redelijk denkend mens, immers een officieel adres impliceert noodzakelijkerwijze een wettig verblijf.

Het feit dat verzoeker een officieel adres wou bekomen, houdt in dat het bewezen is dat hij een wettig verblijf wou bekomen.

Door enerzijds te oordelen dat blijkt dat betrokkene enkel een officieel adres wou bekomen, doch anderzijds te oordelen dat het niet bewezen is dat verzoeker geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2.2. De verwerende partij stelt als repliek op het middel van de verzoekende partij dat:

“De materiële motiveringsplicht werd geschonden, alsook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Er is geen verschil tussen het bekomen van inlichtingen om een officieel adres te bekomen of een poging om wettig verblijf te bekomen in het land. "Wettig verblijf" en "officieel adres" zijn quasi identieke begrippen.

De verwerende partij is van oordeel dat het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk werd onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd, in zoverre een schending werd opgeworpen van de motiveringsplicht.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling/rechtsregel als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531) .

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Een dergelijke algemene vermelding maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Ter ondersteuning van dit standpunt verwijst verwerende partij naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van voldoende duidelijke middelen bevat zoals vereist bij artikel 39/69§1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980. (...) Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.st., nr. 166.392, 8 januari 2007.) In het verzoekschrift duidt de verzoekende partij noch een expliciete rechtsnorm aan, noch omschrijft zij een rechtsnorm die door de bestreden beslissing zou geschonden zijn geweest. Het verzoekschrift is slechts een opeenstapeling van feitelijke commentaar. Verzoekende partij mag het niet aan de Raad overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren (zie ondermeer: R.v.st., nr. 89.825, 27 september 2000; R.v.st., nr. 115.172, 29 januari 2003.) De Raad is van oordeel dat de aangehaalde uiteenzetting niet als middel kan worden aanzien. Het beroep ingesteld door verzoekende partij is derhalve onontvankelijk."

(RW arrest nr. 4480 dd. 04 december 2007 in de zaak RW 14.264 II)

"Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoekster, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoekster kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet onontvankelijk. Verzoeker heeft geen onontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd."

(RW nr. 10.815, 30 augustus 2007)

Het eerste middel is deels onontvankelijk.

In hoogst bijkomende orde heeft verwerende partij de eer te antwoorden op dat ook het redelijkheids-, noch het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoeker kan moeilijk volhouden, zoals reeds gezegd in het eerste middel, dat inlichtingen inwinnen om een officieel adres te bekomen hetzelfde is dan het ondernemen van een poging om het verblijf te regulariseren.

Verzoeker kan perfect een officieel adres hebben, zonder over verblijfsrechten te beschikken in het land. Verzoeker maakt de stelling dan ook niet aannemelijk dat de beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, minstens niet gegrond."

2.2.3. Waar de verzoekende partij betoogt dat het pogen om een officieel adres te verkrijgen hetzelfde is als het pogen een wettig verblijf te bewerkstelligen en de bestreden beslissing bijgevolg verkeerd gemotiveerd is, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel opgeworpen door de verwerende partij kan niet weerhouden worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. In haar aanvraag deed de verzoekende partij een beroep op het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. Een van de voorwaarden om te voldoen aan het criterium 2.8.A van de instructies is dat de verzoekende partij aantoont dat zij voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België gehad heeft of, die voor die datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen. In casu erkent de verzoekende partij dat ze voor 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf in België gehad heeft, maar de verzoekende partij tracht aan te tonen dat zij voor 18 maart 2010 wel gepoogd heeft om een wettig verblijf in België te bewerkstelligen. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar een verklaring van de vzw Ashut. De voorzitter van deze vzw verklaart onder andere dat de verzoekende partij bij hen gekomen is om een officieel adres te verkrijgen en dat ze inlichtingen gevraagd hebben op het gemeentehuis. Doordat de verzoekende partij illegaal

verbleef was het onmogelijk om ingeschreven te worden. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat inlichtingen vragen om een officieel adres te verkrijgen niet gelijkgesteld kan worden met een poging tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf in België. Hiervoor had de verzoekende partij moeten proberen om een aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris. De verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon op goede gronden besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending “*van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.*”

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd neergelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, houdt in dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gehouden is om de criteria die gelden voor bepaalde categorieën van vreemdelingen op een gelijke manier toe te passen op iedere vreemdeling die tot de categorie behoort waarop de criteria betrekking hebben, zelfs al wordt ieder dossier individueel onderzocht.

In casu beroept verzoeker zich op het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, die weliswaar vernietigd werd door de Raad van State, doch waarvan de bestreden beslissing zelf stelt dat het algemeen bekend is dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Dit criterium dient derhalve op een gelijke wijze toegepast worden op iedere vreemdeling die zich op dit criterium beroept.

In criterium 2.8.A. wordt als voorwaarde gesteld dat de vreemdeling voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft gehad dat minimum 5 jaar bedraagt; én vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...) of vóór die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

De instructie vereist derhalve niet dat de vreemdeling dient aan te tonen dat hij effectief een aanvraag heeft ingediend om een wettig verblijf te bekomen, doch enkel geloofwaardige pogingen heeft gedaan wat niet noodzakelijk een effectieve aanvraag impliceert.

Er kan immers geen onderscheid gemaakt worden tussen enerzijds vreemdelingen die aantonen vóór 28 maart 2008 de nodige inlichtingen te hebben ingewonnen om na te gaan of een aanvraag tot het bekomen van een wettig verblijf haalbaar is en die uiteindelijk besloten hebben om geen aanvraag in te dienen omdat de aanvraag geen kans op slagen heeft, en anderzijds vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend alhoewel de aanvraag geen kans op slagen heeft.

Op grond van het vademecum van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid voldoet de vreemdeling die zich vóór 28 maart 2008 in een situatie bevindt dat zijn aanvraag kennelijk ongegrond is, doch in die periode een aanvraag heeft ingediend, en waarvan de overige voorwaarden vervuld zijn (ononderbroken verblijf van 5 jaar en lokale verankering), aan het criterium 2.8.A.

Het gelijkheidsbeginsel laat evenwel niet toe dat deze vreemdelingen gunstiger worden beoordeeld dan vreemdelingen die aantonen vooraf inlichtingen te hebben ingewonnen om een wettig verblijf te bekomen doch uiteindelijk geen aanvraag hadden ingediend omdat de aanvraag kennelijk ongegrond is. Immers een normaal voorzichtig rechtzoekende zal, nadat hem werd meegedeeld dat een aanvraag geen kans op slagen heeft, zich neerleggen bij dergelijk advies om de administratie niet nodeloos te belasten met een kennelijk ongegronde aanvraag.

Een dergelijke vreemdeling dient, net zoals de vreemdeling die in de periode vóór 28 maart 2008 een effectieve aanvraag heeft gedaan om een wettig verblijf te bekomen, op gelijke wijze behandeld worden daar zij zich in een gelijke situatie bevonden.

Vermits in casu verzoeker aantoont dat hij vóór 28 maart 2008, nl. in de loop van het jaar 2004, inlichtingen heeft ingewonnen met betrekking tot het bekomen van een wettig verblijf, voldoet hij aan het criterium vóór die datum geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen,

Anderszins oordelen is in strijd met het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op dit middel:

“Verzoeker zegt dat criterium 2.8 A voor iedereen op gelijke wijze moet worden toegepast. Er kan geen onderscheid worden gemaakt tussen vreemdelingen die effectief voor 28 maart 2008 inlichtingen hebben ingewonnen om hun verblijf te regulariseren maar die uiteindelijk beslist hebben het niet te doen omdat ze geen kans zouden maken, en anderzijds vreemdelingen die het toch gedaan hebben hoewel ze kansloos waren. Het gelijkheidsbeginsel laat niet toe dat deze vreemdelingen gunstiger worden behandeld. Het is normaal dat verzoeker zich heeft neergelegd bij een advies om de administratie niet nodeloos te belasten met een ongegronde aanvraag.

Verwerende partij merkt op dat er in casu geen sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker heeft immers niet bewezen dat hij daadwerkelijk een geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren in het land. Verwerende partij verwijst daarvoor naar de behandeling van het tweede middel.

Hij bevindt zich dus kennelijk in een andere situatie dan vreemdelingen die kunnen aantonen dat ze een dergelijke administratieve démarche wel hebben gedaan.

Verzoeker beweert dat hij het advies heeft gekregen dat hij zich de moeite zou moeten sparen. Echter van een dergelijk ontmoedigend advies ligt er zelfs geen begin van bewijs voor. Verzoeker verklaart derhalve zaken die hij geenszins hard maakt met concrete bewijzen. Uit niets dat verzoeker aanbrengt kan worden afgeleid dat hij inderdaad inlichtingen heeft ingewonnen, en bovendien zich heeft laten ontmoedigen om de administratie niet nodeloos te belasten.

Verwerende partij beklemtoont ten slotte dat alle dossiers op individuele basis moeten beoordeeld worden.

Het derde middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3.3. Wie de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet aantonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als een andere persoon en dat deze gelijke situatie op een ongelijke wijze behandeld werd. In casu maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij geen geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf in België te bewerkstelligen. Bijgevolg is de situatie van de verzoekende partij niet gelijkaardig aan personen die een wettig verblijf in België hebben gehad voor 18 maart 2008 of die gepoogd hebben een wettig verblijf te bewerkstelligen voor 18 maart 2008. De verzoekende partij bevindt zich in een andere situatie. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij het advies gekregen zou hebben om geen aanvraag in te dienen op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt. Waar de verzoekende partij in haar repliekmemorie stelt dat uit de brief van de vzw Ashut blijkt dat het onmogelijk was om de verzoekende partij in te schrijven bij de gemeente, wijst de Raad erop dat dit de inschrijving in het bevolkingsregister betreft. Het is inderdaad onmogelijk om in het bevolkingsregister ingeschreven te worden, indien men geen wettig verblijf heeft. Hiermee wordt echter niet aangetoond dat de verzoekende partij getracht

heeft een wettig verblijf te bewerkstelligen en dat haar het advies gegeven werd om niet te proberen een wettig verblijf te bewerkstelligen daar ze aan geen enkele voorwaarde zou voldoen. Het middel is ongegrond.

2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet in de repliek-memorïe.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN